

Життя посміхнулось, коли запрацював Льонокомбінат

Доля поклала на плечі Галини Прокопівни нелегкий хрест випробувань. Починаючи з раннього дитинства її життя – це постійна боротьба. Хвороба, війна, втрата матері, голод, довгий час єдиним притулком дівчини були руїни розбомбленого вокзалу. І попри всі ці біди, що траплялися на її життєвій стежині, вона йшла вперед, хоча кожен крок і давався їй ой як нелегко. Але після дощу завжди виходить сонечко, тож і в житті нашої героїні наступили ясні дні – сім'я, діти та улюблена робота на Рівненському льонокомбінаті. Двадцять п'ять років присвятила Галина Прокопівна рідному підприємству.

чи селами, ми їли те, що люди нам кидали у вагони,

І ридцяті роки XX сторіччя - одна з найстрашніших сторінок в історії українського народу. Роки масових репресій: розкуркулення, насильницька колективізація, як наслідок - голодомор... Сльози навертаються на очі, коли слухаєш розповіді очевидців. У розпал цих жакликих подій новорічної ночі 1933 року в багатодітній сім'ї Бондарчуків народилася дівчинка Галинка. Вона й не відала, що їй доведеться пережити... Малою батьківщиною дівчини стало село Кам'яний брід Володарсько-волинського району, що на Житомирщині. Та вже згодом родині довелося залишити рідне село, оскільки хтось спалив будинок, в якому вони жили.

– Переїхали ми в село Червоний Кут Жашківського району на Черкащині. Жили ми біля самого лісу, а поруч протікала річка Гірський Тікич – дуже мальовнича місцина. Батько зі старшим братом пішли працювати, а мама залишилася займатися господарством та дітьми, адже нас було семеро й одне одного менше. Мені шість було, як ми переїхали, через рік до школи, але захворіла на туберкульоз, і навчання довелося відкласти. Коли одужала, то пішла до школи, та тут інше лихо – війна... Як дійшла до нас в 1941 році, мені було вісім років. 19 липня 1941 року німецькі війська окупували районний центр, а згодом і наше село. Почалися масові грабунки та розправи над місцевими жителями: в нас перебили всю живність, що була, зайняли будинок, довелося жити в клуні, а потім і звідти вигнали. З перших днів окупації на місцях формувалися окупаційні органи влади. Селом шастали німецькі поліцаї, виловлюючи молодь для відправки в Німеччину на роботу. Як тільки ми дізнавалися, що буде рейд, ховалися хто куди міг. Старший брат добровольцем пішов на фронт, а батько пристав до партизанських загонів, що активізувалися на окупованих територіях. Тож до нас часто навідувалися поліцаї, – розповідає Галина Прокопівна.

– Восени 1943 року, відступаючи, німці нищили все: палили села та розстрілювали мешканців. Нашу сім'ю теж поставили до стінки, та доля і на цей раз нас врятувала. А от матуся наша загинула від руки німецького поліцай, що вдарив її прикладом по голові. Нас же разом з іншими дітьми та молоддю повантажили у товарняк з наміром вивезти в Німеччину. Напівголі, голодні, ми тіснилися в тому вагоні. Пригадую, як проїжджаю-

– мортку, картоплю, буряки, яблука. Отим і жили. При першій ліпшій нагоді намагалися втекти. Вирізали дірки в днищі вагону і на зупинках крізь ту дірку вилазили, але щастило не всім, оскільки німці стріляли навздогін. Так втекла одна з моїх сестер, ми вже й не сподівалися її побачити серед живих.

До місця призначення ми так і не потрапили - недалеко від Здолбунова стався вибух, багато німецьких офіцерів було поранено, а наш вагон відчепили, тож ми повтікали. Деякий час голодні й босі ми тулилися серед руїн розбомбленого здолбунівського вокзалу, їли все, що могли зловити. Потім ми дісталися до Шпанова, а там військові стояли. Ми трохи там побули, я пасла корів, за це мала що їсти та якусь одежину. Так оскільки ми були неповнолітні, а від батька та старшого брата вістей ніяких не було, то нас помістили в дитячий будинок. Як закінчилася війна, тато нас розшукав, йому дали будинок біля залізничного вокзалу (зараз його вже немає – знесли). Тож там ми і жили, а от брата так і не вдалося розшукати, й до сьогодні нам не відома його доля, - згадує Галина Філіпова.

– Я пішла ученицею швачки в артіль “8 Березня”, мене ще й не хотіли брати, бо не мала паспорта, але упросила, оскільки була необхідна робота, щоб хоч якось жити. Шили переважно одяг для військових. Важкі повоєнні часи – все зруйновано, особливого вибору не було, тож ми шукали хоч щось. Отак і вижили. Мій майбутній чоловік Анатолій відбував службу в Рівному. Позналилися і в 1954 році одружилися, а оскільки він родом з Росії, то після реєстрації шлюбу переїхали в місто Камешково Володимирської області. Швачкою там не було де працювати, тож я пішла на Бавовняну фабрику імені Свердлова. Де мене прийняли в прядильний цех ученицею зйомниці пряжі. Я дуже швидко всьому навчилася. Чоловік мій теж працював на цій фабриці помічником майстра. Через деякий час нас завербували на бавовняний комбінат у місті Горі в Грузії, тож ми переїхали туди. І працювали до 1962 року. Там в нас народився син, а потім і донька.

Згодом батько та сестра упросили нас повернутися на Батьківщину, а так як в Рівному в лютому 1963 року запустилася перша черга Льонокомбінату і спеціалістів не вистачало, це стало вагомим аргументом для нас. Чоловік написав запит на комбінат і весною йому

прийшов виклик на роботу. В той час дуже багато працівників із різних куточків Радянського Союзу приїхали на Рівненський льонокомбінат. Я ж з дітьми приїхала трохи пізніше й також влаштувалася на Льонокомбінат зйомницею пряжі в прядильне виробництво корпусу технічних тканин. Деяким навикам прийшлося навчатися, оскільки я працювала в сухому прядінні, тут же було мокро, та я дуже швидко всього, що необхідно, навчилася. У 1965 році, коли відкрилася фабрика побутових тканин, мене перевели туди – спочатку чистильником верстатів в прядильному цеху. Через рік я працювала зйомницею пряжі й мені присвоїли третій розряд, а ще через рік я вже працювала оператором прядильної машини п'ятого розряду. У 1985 році звільнилася із виходом на пенсію.

Брала участь в соціалістичних змаганнях, була однією з передовиків виробництва, виконувала норму, часто й більше, неодноразово вносила раціоналізаторські пропозиції. За наполегливу і відповідальну працю присвоєно звання “Ударника комуністичної праці”, а також у 1983 році нагороджено медаллю “Ветеран праці”. Також і на екскурсії від комбінату їздила, путівки для дітей давали.

Донька і зять мої теж працювали на Льонокомбінаті, дочка на вахті, а зять довго працював токарем. Після розпаду Радянського Союзу вони виїхали в Росію, де живуть і сьогодні. Син з невісткою живуть тут, у Рівному. Онуки дорослі, вже й правнуків маю.